

Snart går den vilde jagt igen

Vi befinder os i limbo, midt i vadestedet, eller hvad man nu kunne finde på at kalde det. En hæsblæsende sæson er afsluttet – og en mindst lige så hæsblæsende venter os, ikke mindst på grund af vinter-VM i Qatar, som virkelig presser programmet sammen. Vi er så småt begyndt med kampe stort set hver uge de kommende måneder. Det kunne jeg godt skrive noget om, men det vil jeg ikke: det er et vilkår, og så må vi få det bedst mulige ud af det (for nogles vedkommende med kufferten nærmest permanent pakket og stående midt i entréen).

Jeg fulgte lidt med i tirsdagens kvalifikationskampe til Champions League. Det kræver snart et større regneark at holde styr på, hvad der så sker derefter (i tidligere tider ville jeg have skrevet en regnestok, men det er der næppe nogen under 60, der har der fjerneste idé om, hvad var for en størrelse). Systemet er jo nu om stunder, at man i de fleste tilfælde, hvis man falder i kvalifikationen til én turnering, forsvinder ned i kvalifikationen til den næste. Hierarkiet er altså Champions League – Europa League – Conference League. Det er egentlig en sympatisk tanke, at man ikke bare forsvinder ud i mørket, hvis man snubler over dørtrinnet i første omgang. Jo, nogle gør, men der skal jo også være en nedre barre, for at tingene hænger sammen.

Når jeg fulgte lidt med i går, skyldes det, at taberen i Champions League-kvalifikationen i denne runde fortsætter i kvalifikationen til Conference Leagues anden runde. Og dér har jeg en kamp sidst i juli. Jeg ved af gode grunde ikke, hvor jeg skal hen – eller rettere, der er to muligheder – men vi skal jo lige have klaret CL-kvalifikationen først, så vi ved, hvem der er taberen og kører videre ad det spor. Jeg kan desværre ikke komme det nærmere, for princippet er, at tilsigelser er fortrolige indtil 48 timer før kampen. Det er formentlig et levn fra tidligere tider, hvor man ikke ville risikere, at der med en tidlig annoncering af noglepersoner pludselig kunne stå en obskur person med en glimrende pels eller andet godt. Men de tider er forbi, kan jeg godt love – alt nu er klinisk og reguleret. Og gudskelov for det. Noget andet er så de betting-mønstre, der kan være på kampene, og som UEFA er sindssygt opmærksomme på. Det er vel fair at sige, at forsøgene på påvirkning i den grad er skiftet fra den analoge pels til de digitale mønster.

Det laver ikke om på, at når vi er ude som observatører, følger vi dommerne hele vejen igennem. Det eneste, som vi ikke gør, er at sove sammen (og for mit vedkommende skipper jeg også træningen dagen før kampen). Men alle måltider, sightseeing-ture i byen (når der en sjælden gang er tid til det) og tilsvarende foretages i fællesskab. Hvilket også er en god måde at komme ind på dommeren på. Man lærer meget over et middagsbord eller en bytur. Mange mennesker misunder mig det at komme rundt og se fremmede lande. Det er fair nok, og jeg nyder også selv at få andre indtryk. Men i sidste ende bliver det primært et spørgsmål om at se diverse lufthavne, hoteller og stadions. Der kan en sjælden gang lige blive et par timer til en tur rundt i byen – men det er ikke nogen ferietur. Hvilket er helt fair: man er på arbejde og ikke på ferie.

Men det laver da ikke om på, at jeg selvfølgelig – ligesom mine 175+ kolleger – er spændt på, hvor vi ender med at skulle hen. Specielt de første runder giver jo muligheder for at komme steder hen, hvor man ellers aldrig nogensinde ville have sat sin fod i ferieøjemed. Og det er faktisk den største fornøjelse – i hvert fald for mig. Jeg vil meget hellere stå et sted langt fra

alfarvej med en klub, som måske er med i europæiske turneringer for første gang og behøver lidt diskrete hints bag kulisserne om, hvordan det vil være passende at gøre – end at jeg vil stå på et af de berømte steder. Bevares, jeg har da haft min del af dem også, men det andet tiltaler mig på en eller anden måde mere – og det viser også europæisk fodbolds bredde. Jobbet her går helt fra de virkelig strømlinede omgivelser til de lige så virkelig famlende. Og jeg har det helt fint med det sidste, ikke mindst fordi folk jo gerne vil gøre tingene så godt som muligt og er virkelig lydhøre, hvor man godt kan møde en lidt anden attitude på nogle af de mere gloriøse steder. UEFA har 55 medlemslande – og jeg mangler stadig at kunne sætte flueben ved seks af dem. Men det har været en ufattelig spændende rejse. Og lad os så i denne forbindelse ikke tale om lufthavne og hurtige skift, for det kan måske nok bringe ens egen adrenalin i kog, men næppe interessere mange andre. Men det er også en del af gamet.

Det blev en ualmindelig lang diskurs omkring noget relativt banalt, men på den anden side er det noget, som mange mennesker spørger mig om, og nu havde jeg lige pladsen og lejligheden til at sætte nogle ting på plads og punktere nogle myter, som jeg møder fra tid til anden.

Venlige mennesker har gjort mig opmærksom på nyheden om, at FIFA til det kommende VM vil anvende en halvautomatisk offside-vurdering. Det er noget, som i den grad er krøbet under radaren (normalt plejer forsøg af den type at blive publiceret vidt og bredt). Tilsyneladende – ifølge diverse pressemeddelelser – vil det alene handle om vurdering af en eventuel offside-position. Og det er en god ting, for så ligger det endelige skøn stadig hos dommeren på banen: om spilleren skal straffes for sin offside-position eller ej.

Jeg synes, at det lyder spændende, men jeg vil gerne vente med at skrive ret meget mere om det, indtil jeg har været længere nede i det rent tekniske. Flere har spurgt, om dette er noget, som man har tænkt sig at teste før VM – og dertil er kun at sige, at FIFA slipper ikke noget løs, uden at det er gennemtestet. Og der er ikke flere større turneringer før VM, så forvent ikke yderligere.

Når jeg gerne vil se de tekniske specifikationer, er det, fordi man tilsyneladende opererer med en chip i bolden. Det er prøvet før – uden den helt store succes – men teknikken kan selvfølgelig sagtens være gået frem. Men spørgsmålet er, hvad man vil bruge den chip i bolden til. Hvis det kun er et spørgsmål om, hvornår spilleøjeblikket er, så man har et fast udgangspunkt for at kunne vurdere en spillers eventuelle offside-position, så det er det fint nok. Hvis man derimod vil bruge det til at fastslå en spillers helt præcise offside-position (eller ej), risikerer vi at løbe i problemer.

Hvis vi bare koncentrerer os om bolden, er en spiller i offside-position, hvis han er nærmere modspillernes mållinje end bolden (eller i den populære udgave: foran bolden). Så er der også noget med næstbageste forsvarer, men lad os lige glemme det for et kort øjeblik, når det alene handler om bold og angriber. Det springende punkt er, hvor den chip er anbragt, og hvad den skal vise. Bolden er jo i sagens natur kuglerund – og dens omkreds kan svinge fra 68 til 70 centimeter. Så hvordan vil chippen et eller andet sted i bolden tage højde for det, hvis den ikke bare skal tage højde for afleveringsøjeblikket? Hvis chippen ikke kan kompensere for boldens varierende omkreds, men den er sat til at reagere på en spiller i en mulig offside-position, er det godt nok ikke helt ligetil.

Idéen med chippen synes fin nok, hvis den kan nedbringe reaktionstiden for at identificere en spiller i offside-position, som ellers vil ligge hos VAR. Men vi skulle jo også gerne have den rigtige afgørelse ud af det. Ellers flytter vi bare problemet. Nogle har gerne villet flytte

problemet fra banedommeren til VAR-dommeren (hvilket er en dyb misforståelse, for VAR-dommeren afgør i princippet ingenting – der er kun én chef) – men hvis man nu skal have endnu en problemflytning ud til en chip i bolden, må jeg indrømme, at jeg er mildt skeptisk. Hvis de tekniske specifikationer (og ikke mindst kendskabet til fodboldloven) er i orden, er det da et OK hjælpemiddel på linje med mållinjeteknologi.

Men som med alt andet (sagde den gamle IT-mand) kan man teste fra nu af til juleaften næste år uden nødvendigvis at ramme alle tænkelige og principielt utænkelige grænsetilfælde. Det betyder, at det først er på produktionsdagen (i dette tilfælde premierekampen), at vi rammer den virkelige sandhedens time.

Idéen er god, for alt der kan nedbringe VAR-ventetid for publikum, er en glimrende ting – men vi skal gerne ramme den rette bundlinje, når det kommer til kendelsen.

Jeg vender tilbage senere på året, når jeg er blevet klogere teknisk. Lige nu står den så på kvindernes EM, og dér har jeg selv fornøjelsen af at sidde i London – som helt almindelig tilskuer – denne fredag aften til kampen mellem Danmark og Tyskland.